# ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑ CARL OTTO LENZ της 16ης Οκτωβρίου 1986 *

*Κύριε πρόεδρε,*
*Κύριοι δικαστές,*

**Α** — 1. Και στην παρούσα υπόθεση, επί της οποίας διατυπώνω τώρα τη γνώμη μου, πρόκειται για το φόρο που επιβλήθηκε στην Ιταλία με το νόμο 986 της 9ης Οκτωβρίου 1964 στις νωπές και αποξηραμένες μπανάνες, καθώς και το άλευρο μπανάνας, και που είναι γνωστός από την υπόθεση εκδόσεως προδικαστικής αποφάσεως 193/85.

2. Η Επιτροπή έχει τη γνώμη ότι η επιβολή του φόρου αυτού δεν συμβιβάζεται με το άρθρο 95, παράγραφος 1, της Συνθήκης — καθόσον πρόκειται για προϊόντα από τα γαλλικά υπερπόντια διαμερίσματα (στα οποία, όπως έκρινε το Δικαστήριο με την απόφαση στην υπόθεση 148/77 [1], εφαρμόζεται το άρθρο 95 της Συνθήκης ΕΟΚ)· επειδή δε ο φόρος αυτός δεν πλήττει ειδικώς φρούτα εγχώριας παραγωγής, αντίκειται τουλάχιστον στο άρθρο 95, παράγραφος 2. Για την εφαρμογή της διάταξης αυτής δεν έχει σημασία αν τα ευνοούμενα εγχώρια προϊόντα είναι ομοειδή. Αρκεί ότι, τουλάχιστον εν μέρει, έμμεσα ή δυνητικά, είναι ανταγωνιστικά. Η Επιτροπή, με έγγραφο του Οκτωβρίου 1983, επέστησε την προσοχή του ιταλού Υπουργού Εξωτερικών στο συμπέρασμά της αυτό και του ζήτησε να διατυπώσει την άποψή του επ' αυτού.

3. Η καθής δεν αμφισβήτησε τα πραγματικά περιστατικά τα οποία επικαλέστηκε η προσφεύγουσα, αλλά με τηλετύπημα του Δεκεμβρίου της μόνιμης αντιπροσωπείας της Ιταλίας ανήγγειλε την τροποποίηση του ιταλικού φορολογικού καθεστώτος (όσον αφορά τους φόρους στις μπανάνες από τα γαλλικά υπερπόντια διαμερίσματα και τα κράτη ΑΚΕ). Επειδή δεν δόθηκε συνέχεια ούτε και στην αιτιολογημένη γνώμη της Επιτροπής, του Δεκεμβρίου 1984, με την οποία ζητούνταν η θέσπιση μέτρων μέσα σ' ένα μήνα από την κοινοποίησή της, ασκήθηκε στις 13 Ιουνίου 1985 προσφυγή κατά το άρθρο 169 της Συνθήκης ΕΟΚ.

4. Η Επιτροπή ζητεί με την προσφυγή της να αναγνωριστεί ότι η Ιταλική Δημοκρατία, θεσπίζοντας και διατηρώντας σε ισχύ φόρο καταναλώσεως στις νωπές και αποξηραμένες μπανάνες καθώς και τα άλευρα μπανάνας, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από το άρθρο 95 της Συνθήκης ΕΟΚ.

**Β** — Επ' αυτού έχω να κάνω τις εξής παρατηρήσεις:

*1.* 5. Κατά τη διαδικασία εκδόσεως προδικαστικής αποφάσεως 193/85 ανέκυψε — όπως ανέφερα προηγουμένως — το ερώτημα αν ο ιταλικός φόρος στις μπανάνες πρέπει να κριθεί κατά το άρθρο 95 της Συνθήκης ΕΟΚ ή πρέπει να θεωρηθεί ως επιβάρυνση ισοδυνάμου αποτελέσματος με δασμό. Αφού στάθμισα όλα τα κρίσιμα πραγματικά περιστατικά και έλαβα υπόψη τη σχετική νομολογία, κατέληξα στην άποψη ότι ορθό είναι το τελευταίο. Από την προφορική συζήτηση επί της παρούσης υποθέσεως, η οποία διεξήχθη την ίδια ημέρα όπως και επί της υποθέσεως 193/85, δεν προέκυψαν στοιχεία που να θέτουν υπό αμφισβήτηση την άποψη αυτή.

6. Αυτό σημαίνει ότι, κατά τη γνώμη μου, δεν μπορεί να γίνει δεκτό αυτό που ζητεί η Επιτροπή. Επειδή εξάλλου δεν μπορεί εύκολα να διαπιστωθεί ούτε αντίθεση προς τις διατάξεις

* Μετάφραση από τα γερμανικά.

1 — Απόφαση της 10ης Οκτωβρίου 1978 στην υπόθεση 148/77, H. Hansen jun. & O. C. Balle GmbH & Co. κατά Hauptzollamt Flensburg, Slg. 1978, σ. 1787.

για τις επιβαρύνσεις ισοδύναμου αποτελέσματος με δασμούς — διατάξεις που δεν έχουν την ίδια έκταση εφαρμογής — η μόνη πρόταση που μου απομένει καταρχήν (αφού στη διοικητική προδικασία έγινε λόγος μόνο για παράβαση του άρθρου 95, το δε θέμα «επιβαρύνσεις ισοδύναμου αποτελέσματος με δασμούς» δεν εθίγη ούτε και σιωπηρώς κατά τη συζήτηση ενώπιον του Δικαστηρίου) είναι να απορριφθεί η προσφυγή της Επιτροπής λόγω εσφαλμένου νομικού χαρακτηρισμού του επίμαχου ιταλικού φόρου.

*2.* 7. Έχοντας όμως υπόψη τα ακανθώδη προβλήματα οριοθέτησης που υφίστανται σε σχέση με τους εσωτερικούς φόρους κατά την έννοια του άρθρου 95 και τις επιβαρύνσεις ισοδύναμου αποτελέσματος με δασμούς, δεν θα ήθελα να τα αγνοήσω στις παρούσες προτάσεις, αλλά θα εξετάσω επικουρικά ποιο συμπέρασμα συνάγεται, αν θεωρηθεί ότι σε μια τέτοια περίπτωση εφαρμόζεται το άρθρο 95 της Συνθήκης ΕΟΚ.

8. *α)* Η *Επιτροπή* με δύο υπομνήματα εξέθεσε ενώπιον του Δικαστηρίου και πάλι γιατί κατά τη γνώμη της παραβιάζεται το άρθρο 95 με την επιβολή φόρου σχεδόν κατ' αποκλειστικότητα σε εισαγομενους καρπούς (μπανάνες), όταν αντίθετα δεν επιβαρύνονται φρούτα που παράγονται κυρίως στο εσωτερικό. Θεωρεί ότι εδώ υπεισέρχεται το άρθρο 95, παράγραφος 1, επειδή οι μπανάνες και τα άλλα εγχώρια φρούτα πρέπει να θεωρηθούν «ομοειδή», σύμφωνα με ορισμούς που χρησιμοποιεί η νομολογία. Εν πάση περιπτώσει όμως εφαρμόζεται η συμπληρωματική παράγραφος 2 του άρθρου 95, δεδομένου ότι είναι προφανές ότι ο φόρος προστατεύει τα εγχώρια φρούτα.

9. Η *ιταλική κυβέρνηση* διαβεβαίωσε κυρίως κατά τη συζήτηση ότι σύντομα θα ληφθούν τα αναγγελθέντα και ήδη διαμορφωθέντα μέτρα· η διαδικασία για τη μεταβολή της νομικής κατάστασης δεν μπορούσε να κινηθεί ταχύτερα, γιατί έπρεπε να εξεταστούν και οι απόψεις άλλων ενδιαφερομένων υπουργείων και εκτός αυτού υποβλήθηκαν ακόμη και προσφάτως προτάσεις για τροποποιήσεις. Πέραν τούτου ισχυρίστηκε μόνο — επί του άρθρου 95, παράγραφος 1 — ότι εν προκειμένω δεν πληρούνται οι προϋποθέσεις τις οποίες θέτει η νομολογία. Πράγματι, οι μπανάνες και τα εγχώρια ιταλικά φρούτα δεν μπορούν να θεωρηθούν ομοειδή, δεδομένου ότι έχουν πολύ διαφορετικές ιδιότητες και πρέπει να γίνει δεκτό ότι οι μπανάνες και τα άλλα φρούτα δεν καλύπτουν παρόμοιες ανάγκες. Σχετικά υπογραμμίστηκε π. χ. η μεγάλη περιεκτικότητα σε νερό των αχλαδιών, που τους προσδίδει ιδιότητες κατασίγασης της δίψας — πράγμα που δεν συμβαίνει με τις μπανάνες. Η ιταλική κυβέρνηση παρατήρησε ακόμη ότι — τουλάχιστον στην ιταλική αγορά — οι μπανάνες θεωρούνται θρεπτικές και τονωτικές για τα μικρά παιδιά και επομένως αποτελούν συμπλήρωμα των άλλων φρούτων.

10. *β)* Αν εξετάσουμε καταρχάς το *άρθρο 95, παράγραφος 1*, κατά το οποίο:

«Κανένα κράτος μέλος δεν επιβάλλει άμεσα ή έμμεσα στα προϊόντα άλλων κρατών μελών εσωτερικούς φόρους οποιασδήποτε φύσεως, ανωτέρους από εκείνους που επιβαρύνουν άμεσα ή έμμεσα τα ομοειδή εθνικά προϊόντα»,

τότε πρέπει να υπομνηστεί ότι, σύμφωνα με τη νομολογία, στη διάταξη αυτή εμπίπτουν τα προϊόντα τα οποία «στα μάτια του καταναλωτή έχουν ίδιες ιδιότητες και εξυπηρετούν τις ίδιες ανάγκες», ένα ουσιώδες χαρακτηριστικό των οποίων μπορεί να είναι η κατάταξη στην ίδια κλάση του Κοινού Δασμολογίου (απόφαση στην υπόθεση 45/75 [2], Slg. 1976, σ. 193, σκέψη 12). Στη νομολογία (απόφαση στην υπόθεση 170/78 [3], Slg. 1980, σ. 433,

2 — Απόφαση της 17ης Φεβρουαρίου 1976 στην υπόθεση 45/75, Rewe-Zentrale des Lebensmittel-Großhandels GmbH κατά Hauptzollamt Landau (Pfalz), Slg. 1976, σ. 181.

3 — Απόφαση της 27ης Φεβρουαρίου 1980 στην υπόθεση 170/78, Επιτροπή κατά Ηνωμένου Βασιλείου της Μεγάλης Βρετανίας και της Βόρειας Ιρλανδίας, Slg. 1980, σ. 417.

σκέψη 9) τονίστηκε ακόμη σχετικά ότι η παράγραφος 1 του άρθρου 95 αφορά «προϊόντα που μπορούν να συγκριθούν από πολλές απόψεις», καθώς και ότι (απόφαση στην υπόθεση 216/81[4], Συλλογή 1982, σ. 2712, σκέψη 7) το άρθρο 95, παράγραφος 2, πρέπει να ερμηνεύεται ευρέως και ότι η έννοια του ομοειδούς προϊόντος πρέπει να ερμηνεύεται με αρκετή ελαστικότητα, σ' αυτό δε έχει σημασία το κριτήριο της παρεμφερούς χρήσεως.

11. Αν προσπαθήσει κανείς στη συνέχεια, με βάση τα κριτήρια αυτά, να απαντήσει στο ερώτημα αν ο ιταλικός φόρος καταναλώσεως στις μπανάνες εμπίπτει στο άρθρο 95, παράγραφος 1, τότε δύσκολα συνάγεται κάποιο συμπέρασμα από τη διαπίστωση ότι οι μπανάνες κατατάσσονται στη δασμολογική κλάση 08.01 Β, ενώ για τα άλλα φρούτα τα οποία εννοεί η Επιτροπή σε συνάρτηση με τον όρο «ομοειδή» ισχύουν ειδικές δασμολογικές κλάσεις (08.02: εσπεριδοειδή, 08.03: σύκα, 08.04: σταφύλια, 08.06: μήλα, αχλάδια και κυδώνια, 08.07: οπώραι μετά πυρήνος — όπως βερύκοκκα, ροδάκινα, κεράσια και δαμάσκηνα, 08.08: μούρα και συγγενείς καρποί — όπως φράουλες). Πράγματι η νομολογία έχει στο μεταξύ καταστήσει σαφές ότι με τον τρόπο αυτό δεν προκύπτουν αποφασιστικές ενδείξεις σχετικά με τον ομοειδή χαρακτήρα κατά την έννοια του άρθρου 95, παράγραφος 1, της Συνθήκης ΕΟΚ (απόφαση στην υπόθεση 169/78[5], Slg. 1980, σ. 407, σκέψη 31).

12. Πρέπει πάντως να δεχτούμε ότι δεν μπορεί να γίνεται λόγος άνευ ετέρου για μεγάλη ομοιότητα μεταξύ μπανάνας, αφενός, και των άλλων φρούτων, αφετέρου. Όπως κατέστησε σαφές η ιταλική κυβέρνηση, δεν έχουν απολύτως ίδιες ιδιότητες ούτε καλύπτουν τις ίδιες ανάγκες, αντίθετα είναι βέβαιο ότι ορισμένες ιδιότητες (γεύση, περιεκτικότητα σε νερό) διαφέρουν κατά πολύ.

13. *γ)* Ως προς το ερώτημα αν εφαρμόζεται πράγματι το άρθρο 95, *παράγραφος 1*, δεν χρειάζεται αντίθετα να καταλήξουμε σε τελικό συμπέρασμα, όπως δεν χρειάστηκε ούτε σε άλλες υποθέσεις (βλέπε π.χ. 168/78[6]), στις οποίες είχε ανακύψει το ερώτημα αυτό. Για το σχηματισμό κρίσης προσφέρεται και στην προκειμένη περίπτωση η συμπληρωματική διάταξη του άρθρου 95, *παράγραφος 2*, η οποία έχει πολύ ευρύτερη εφαρμογή, και στο σημείο αυτό είναι δυνατό να αποφανθεί κανείς χωρίς ιδιαίτερες δυσκολίες. Η διάταξη αυτή έχει ως εξής:

«Κανένα κράτος μέλος δεν επιβάλλει στα προϊόντα των άλλων κρατών μελών εσωτερικούς φόρους, η φύση των οποίων οδηγεί έμμεσα στην προστασία άλλων προϊόντων».

14. *αα)* Η νομολογία — επιτρέψτε μου να υπενθυμίσω και αυτό — κατέστησε σαφές ότι η διάταξη αυτή αφορά τη διαφορετική φορολογική επιβάρυνση προϊόντων τα οποία έχουν αρκετές κοινές ιδιότητες, ώστε να αποτελούν τουλάχιστον υπό ορισμένες προϋποθέσεις εναλλακτικές λύσεις για τον καταναλωτή (απόφαση στην υπόθεση 168/78, Slg. 1980, σ. 369, σκέψη 40)· αρκεί το εισαγόμενο προϊόν και το προϊόν της εγχώριας παραγωγής που προστατεύεται να βρίσκονται σε ανταγωνισμό ως προς μία ή περισσότερες οικονομικές χρήσεις, ενώ δεν υπεισέρχονται ως κριτήρια διακρίσεως π.χ. η γεύση και οι συνήθειες ως προς την κατανάλωση ποτών (απόφαση στην υπόθεση 168/78, σκέψεις 6 και 37 — στην περίπτωση εκείνη επρόκειτο, όπως είναι γνωστό, για αποστάγματα).

15. Στην απόφαση στην υπόθεση 170/78 (Slg. 1980, σ. 434, σκέψη 14) έγινε ομοίως δεκτό ότι αρκεί τα σχετικά προϊόντα να μπορούν κατά

4 — Απόφαση της 15ης Ιουλίου 1982 στην υπόθεση 216/81, Cogis (Compagnia generale interscambi) κατά Amministrazione delle finanze dello Stato, Συλλογή 1982, σ. 2701.

5 — Απόφαση της 27ης Φεβρουαρίου 1980 στην υπόθεση 169/78, Επιτροπή κατά Ιταλικής Δημοκρατίας, Slg. 1980, σ. 385.

6 — Απόφαση της 27ης Φεβρουαρίου 1980 στην υπόθεση 168/78, Επιτροπή κατά Γαλλικής Δημοκρατίας, Slg. 1980, σ. 347.

κάποιο τρόπο να εξυπηρετούν ίδιες ανάγκες, έτσι ώστε να μπορεί σε ορισμένο βαθμό να γίνει λόγος για υποκατάσταση (στην απόφαση στην υπόθεση 171/78[7], Slg. 1980, σ. 465, σκέψη 12, αναφέρεται ότι πρέπει τουλάχιστον να υπάρχει εν μέρει ή δυνητικά ανταγωνισμός). Και στην απόφαση στην υπόθεση 216/81 (Συλλογή 1982, σ. 2713, σκέψη 19) αναφέρεται αντίστοιχα ότι το άρθρο 95, παράγραφος 2, πρέπει να καλύπτει « κάθε μορφή εμμέσου φορολογικού προστατευτισμού στην περίπτωση προϊόντων τα οποία, χωρίς να είναι ομοειδή κατά την έννοια της παραγράφου 1, είναι εντούτοις ανταγωνιστικά, έστω και εν μέρει, εμμέσως ή δυνητικώς ».

16. Γι' αυτό και δεν προκαλεί έκπληξη το ότι το άρθρο 95, παράγραφος 2, εφαρμόστηκε στις περιπτώσεις διαφορετικής φορολογίας του Aquavit, αφενός, και των άλλων αποσταγμάτων, αφετέρου· του ουίσκυ, αφενός, και του κονιάκ, αφετέρου· του αποστάγματος από σπόρους σιτηρών και ζαχαροκάλαμο, αφενός, και του αποστάγματος από κρασί και από στέμφυλα, αφετέρου, όπως επίσης και κρασιού, αφενός, και μπύρας, αφετέρου.

17. *ββ)* Αν ο φόρος στις μπανάνες δεν θεωρηθεί ως επιβάρυνση ισοδύναμου αποτελέσματος προς δασμό, δεν υπάρχει για μένα αμφιβολία (όπως άλλωστε έχω ήδη αναφέρει) ότι η διάταξη αυτή εφαρμόζεται και στην προκειμένη περίπτωση, χαρακτηριστικό της οποίας είναι ότι επιβάλλεται ένας υψηλός φόρος στις μπανάνες, προϊόν κυρίως εισαγόμενο, ενώ δεν επιβαρύνονται τα εγχώρια φρούτα (η Επιτροπή έδειξε με σαφήνεια κατά την προφορική διαδικασία τι επιπτώσεις έχει αυτό στην τιμή, αναφερόμενη σε δύο ιταλικά είδη φρούτων). Είναι πράγματι δύσκολο να αμφισβητηθεί — ακόμη και κάποιος μη ειδικός μπορεί να τολμήσει να διατυπώσει μια τέτοια γνώμη — ότι, αν όχι όλες, πολλές πάντως ιδιότητες (πράγμα που αρκεί κατά τη νομολογία) είναι ίδιες ή παρεμφερείς στις μπανάνες και στα άλλα φρούτα και γι' αυτό μπορεί να ειπωθεί ότι η χρήση των προϊόντων αυτών είναι παρεμφερής και ότι σε ορισμένες περιπτώσεις αποτελούν για τον καταναλωτή υποκαταστατά προϊόντα.

18. Πρέπει περαιτέρω να υπομνηστεί ο κρίσιμος προβληματισμός στην απόφαση στην υπόθεση 168/78 (σκέψη 41) ως προς τον *προστατευτισμό* στον οποίο οδηγούσε η αμφισβητούμενη φορολογική ρύθμιση ή ότι η απόφαση στην υπόθεση 170/78 (Slg. 1980, σ. 438, σκέψη 24) ερεύνησε την *τάση προστατευτισμού* των επίμαχων φορολογικών ρυθμίσεων με συγκριτική παρατήρηση της εξέλιξής τους. Στην προκειμένη περίπτωση έχει ακόμη σημασία ότι ο υψηλός φόρος στις μπανάνες εισήχθη μετά την κατάργηση του μονοπωλίου μπανάνας στην Ιταλία. Ενδεικτικό είναι και το απόσπασμα από ένα σημείωμα της 11ης Απριλίου 1972 του Μόνιμου Αντιπροσώπου της Ιταλίας σχετικά με αυτό το μονοπώλιο της μπανάνας, το οποίο ανέφερε η προσφεύγουσα της κύριας δίκης στην υπόθεση 193/85: επρόκειτο για οργάνωση της αγοράς προς το συμφέρον της εγχώριας παραγωγής φρούτων, την οποία ανταγωνίζονται οι μπανάνες (έναντι των οποίων χρειάζεται δηλαδή προστασία)· αναφερόταν επίσης ότι το καθεστώς που αντικατέστησε το μονοπώλιο (δηλαδή ο φόρος καταναλώσεως στις μπανάνες) έχει τον ίδιο προορισμό.

19. Είναι εξαιρετικά ενδεικτικό ότι η καθής κυβέρνηση διαβεβαίωσε κατά τη διαδικασία κυρίως ότι σκοπεύει να καταργήσει το φόρο στις μπανάνες από τα γαλλικά υπερπόντια διαμερίσματα και από τα κράτη ΑΚΕ (κατά την προφορική διαδικασία έδωσε εξηγήσεις σχετικά με το τελευταίο στάδιο των διαβουλεύσεων). Κατά τη γνώμη μου, σ' αυτό δεν μπορεί κανείς παρά να διαβλέψει σιωπηρή αναγνώριση της ορθότητας της άποψης της προσφεύγουσας.

7 — Απόφαση της 27ης Φεβρουαρίου 1980 στην υπόθεση 171/78, Επιτροπή κατά Βασιλείου της Δανίας, Slg. 1980, σ. 447.

20. Είναι εξάλλου προφανές ότι δεν είναι λυσιτελής η ένσταση της προσφεύγουσας στη διαδικασία εκδόσεως προδικαστικής αποφάσεως 193/85 ότι το άρθρο 95, παράγραφος 2, δεν εφαρμόζεται, επειδή ο φόρος στις μπανάνες δεν αποβλέπει μόνο στην προστασία των ιταλικών φρούτων, αλλά προστατεύει και τα παρεμφερή προϊόντα παντού στην Κοινότητα. Ανεξάρτητα από το ότι πρέπει φυσικά να γίνει δεκτό ότι ο ιταλός νομοθέτης ενδιαφέρεται κυρίως για τα συμφέροντα των ιταλών παραγωγών, πρέπει εδώ να παρατηρήσουμε — συμφωνώντας με την Επιτροπή — ότι το άρθρο 95, παράγραφος 2, δεν αφορά ειδικά την εγχώρια παραγωγή, αλλά τα « άλλα προϊόντα ». Πρέπει επίσης να τονιστεί ότι, ενόψει της υφισταμένης κοινής οργάνωσης της αγοράς φρούτων με ορισμένο σύστημα προστασίας, τα κράτη μέλη δεν είναι φυσικά ελεύθερα να δημιουργούν πρόσθετους μηχανισμούς προστασίας για ορισμένα είδη φρούτων, και μάλιστα αδιαφορώντας μερικές φορές για τα συμφέροντα των άλλων κρατών μελών που ενδιαφέρονται ιδιαίτερα για τα ανταγωνιστικά προϊόντα τα οποία θίγει η εσωτερική προστατευτική ρύθμιση.

21. *γγ)* Αν γίνει δεκτό ότι το άρθρο 95 εφαρμόζεται στην προκειμένη περίπτωση, πρέπει να γίνει δεκτή ως βάσιμη η άποψη της Επιτροπής ότι παραβιάζεται η διάταξη αυτή με την επιβολή φόρου ο οποίος πλήττει κατά κύριο λόγο εισαγόμενα προϊόντα και μόνο ένα τελείως ασήμαντο τμήμα της εγχώριας παραγωγής, ενώ άλλα εγχώρια ανταγωνιστικά προϊόντα δεν υπόκεινται σε καμία επιβάρυνση.

Γ — 22. Επειδή πάντως — όπως ανέφερα — είμαι κυρίως της γνώμης ότι η προσφεύγουσα έπρεπε να κρίνει την επίμαχη φορολογική ρύθμιση υπό το φως των διατάξεων περί επιβολής επιβαρύνσεων ισοδυνάμου αποτελέσματος προς δασμούς, δεν μου απομένει σε τελική ανάλυση παρά να προτείνω την απόρριψη ως αβάσιμης της προσφυγής που υπέβαλε η προσφεύγουσα βάσει του άρθρου 95 της Συνθήκης ΕΟΚ και την καταδίκη της Επιτροπής στα δικαστικά έξοδα.